

Số phận

(truyenngan.com.vn) Tôi nấu xong và đã thu xếp mang ra bàn ngồi chờ anh về... Nhưng sao anh đi đâu mà lâu quá...

Cuộn tròn mình trong cái vỏ chăn mỏng tanh, tôi ngái ngủ nhìn ra ô cửa kính hắt đầy nước mưa. Lạnh thế này, tôi cố ngủ thêm 1 chút nữa. Bù cho đêm qua, tôi đã thức quá khuya.....

Năm mãi cũng chán. Tôi vươn người dậy yếu ớt. Nếu có mẹ ở đây, mẹ sẽ chẳng bao giờ để tôi thức khuya và dậy muộn. Bởi gia đình tôi khá ngăn nắp và quy định.

Tôi rướn người chìa tay qua ô cửa sổ để hứng lấy những giọt nước mưa. Mưa bắn vào người tôi qua lớp áo mỏng tanh lạnh toát. Tôi không điều khiển được hành động của mình, tôi...quá yếu ớt hay tâm hồn tôi quá nhạy cảm? Bất giác, nước mắt tôi rơi dài trên 2 gò má...Tôi nhớ anh.

Tôi không thể đếm nổi, đây là lần thứ bao nhiêu tôi khóc vì anh. Anh nói, anh sẽ ở bên tôi mãi mãi, vì anh không yên tâm, nếu cứ để tôi tự chăm sóc cho mình.

Tôi là 1 đứa sống khép mình và khá nội tâm. Tôi chỉ thể hiện con người mình khi ở bên anh. Anh luôn pha trò cho tôi khi tôi buồn. Anh chia sẻ với tôi nhiều thứ về cuộc sống. Như là, anh sợ tôi không thể sống được giữa cuộc sống bon chen này...

Đang lật sang trang cuốn truyện ngắn mà anh mua tặng tôi. Anh chợt hỏi:

- Linh, em sẽ thế nào nếu anh không còn bên em nữa?

Khuôn mặt tôi biến sắc, người tôi run lên. Từ lúc yêu anh đến bây giờ là gần 3 năm, tôi chưa 1 lần nghĩ, sẽ mất anh khỏi cuộc sống của tôi. Tôi hỏi nhẹ: “Sao anh lại hỏi em thế?”

Anh cười, vẫn là cái nụ cười chết người ấy, rồi anh nói: “Anh hỏi thì cứ trả lời đi.”

Tôi hét toáng lên làm anh giật bắn người: Anh là đồ quá đáng....

Biết tôi giận, anh rồi rít xin lỗi tôi rồi nói: “Đùa thế mà tưởng thật kìa.” Rồi véo tôi 1 cái rõ đau...

Chợt, tôi thấy môi mình có vị mặn và đắng ngắt. Tôi không thể hiểu sao tự dưng anh lại hỏi tôi như thế. Vì từ khi yêu nhau đến giờ, chúng tôi chưa một lần nói đến chia ly...Rồi đột nhiên anh ôm tôi vào lòng thật chặt, nước mắt tôi cứ rơi ướt vai áo anh...Anh thì thầm đủ để tôi nghe thấy: “Anh yêu em.”

Tôi có thể cảm nhận được tình cảm mà anh dành cho tôi. Anh yêu tôi hơn chính bản thân mình. Anh lo lắng cho tôi từng tí một.

Đã có lần anh nói : “Anh muốn cưới em làm vợ.” Tôi cười ha hả. Tôi chưa chuẩn bị được gì để có thể bước chân vào tổ ấm ấy, hơn nữa, tôi còn khá trẻ.

Sắp đến ngày là 3 năm chúng tôi ở bên nhau, anh muốn chúng tôi có một ngày kỉ niệm thật ý nghĩa. Và tôi đồng ý....Anh là một người đàn ông tốt và thành đạt. Anh không muốn tôi lo lắng gì nhiều, nên anh nói, tất cả để anh tự lo...

Bữa ăn được tổ chức ở nhà tôi. Hôm đó, trời mưa to nên tôi ở nhà nấu một vài món. Anh đi một mình ra ngoài mua chút gì đó...

Tôi nấu xong và đã thu xếp mang ra bàn ngồi chờ anh về... Nhưng sao anh đi đâu mà lâu quá...

5’

10'

20' tôi gọi mà không thấy anh bắt máy...Rồi

30'

60' tôi bắt đầu sợ hãi...

2h...tôi không thấy anh về. Đột nhiên, điện thoại tôi đổ chuông: My love calling...

Tôi nghe máy thì giọng một người đàn ông trung niên nói với vẻ gấp gáp:

- Cô có phải là Linh? (anh đã lưu tên tôi trong danh bạ là Linh thôi)

- Dạ! Tôi đây. Anh là ai mà cầm máy của anh Quang ạ?

- Bạn cô bị tai nạn ở đường...cô vào bệnh viện X,tầng...phòng...gấp.

Tôi bủn rủn người lao ra khỏi cửa giữa trời mưa gió. Vừa thấy anh, tôi gào lên trong tuyệt vọng. Nước mắt tôi lại lăn chã rơi. Bờ vai anh ở đâu? Mà tôi thấy lúc này mọi thứ thật mong manh!

Người đàn ông đó đã kéo tôi ra ngoài và nói, anh của tôi đã bị tai nạn trong lúc sang đường. Ở chỗ tai nạn đó, người ta thấy một bó hoa hồng, một chiếc điện thoại và một hộp đựng nhẫn. Người đàn ông đó nói thấy số điện thoại của tôi trong cuộc gọi đi ở máy anh nên ông ấy đã gọi cho tôi. Và họ đã đưa cho tôi. Tôi như chết điếng người. Có phải vì anh muốn dành cho tôi sự bất ngờ này mà anh phải bị như thế...

Nhìn anh nằm trong phòng cấp cứu, đầu óc tôi trống rỗng. Bàn tay anh không thể cử động để có thể siết chặt bờ vai tôi. Tôi không thể khóc được nữa...và anh cũng không bao giờ muốn nhìn tôi với đôi mắt ướt nhèm và sưng húp. Tôi chỉ có thể ở bên anh, gắng giúp anh mau khỏe để về ăn những món mà tôi tự tay nấu nhân ngày kỉ niệm.

Bỗng, nhịp tim anh trên màn hình tắt. Tôi choáng váng không nói nên lời. Sao anh lại có thể vô tâm đến mức, không thèm nhìn tôi thêm một lần nào nữa....Tôi khóc, giọt nước mắt cứ thế rơi, mà không có bờ vai nào cho tôi dựa. Tôi kiệt sức và ngất xỉu lúc nào không hay.

Từ ngày anh bỏ tôi ở lại nơi đây đến bây giờ là gần 2 năm. Mà sao tôi không thể quên được nụ cười và những cách pha trò anh dành cho tôi. Tôi cứ mãi một mình như thế để đón sinh nhật mình, đón những ngày lễ, ngày kỉ niệm của 2 đứa mà trước kia, không khi nào anh để cho tôi một mình như thế này.

Hôm nay, trời lại mưa, tâm trạng tôi đang rối bời về những gì mà kí ức đọng lại. Tôi sẽ không bao giờ quên được tình yêu mà chúng tôi dành cho nhau.